

er fremgaaet som et Nederlag for den høie Regjering. Naar jeg da for mit Vedkommende skal undersøge, om dette Forslag er hensigtsmæssigt, om det er saaledes, at jeg kan give det min Stemme, er den Fordring, jeg først maa rette til et saadant Forslag, at det er nationalt, hvorved jeg forstaar, at Folket kan faae Kjærlighed og Lillid til det, saaledes at man i Fredens Dage er villig til at ofre Penge for det og i Krigens Dage med Begejstring vil sende sine Sønner ud for at forsvare det. Formaal, Forslaget har sat sig. Der næst fordrer jeg, at Forslaget er godt, hvorved jeg forstaar, at det er bygget paa Landets Veligheden og Veffaffenhed, paa Folkets Særegenhed og Lænter, og at det er i Stand til at udføre den Bestemmelse og at opretholde det Maal, man sætter for det, altsaa, at det er i Stand til at hævde Landets Neutralitet, at gjøre det muligt at forsvare Landet indtil Hjelpen kommer og at være den Basis eller det Kontingent, hvorpaa en mulig Alliance kunde sluttes. Ser jeg nu hen til Forslaget, saaledes som det er forelagt af den høie Regjering, finder jeg deri først et fast Fort ved Kjøbenhavn, dernæst en Forsvækning af de gamle Forter, Sominemateriel, Begyndelse af en Befæstning ved Storebelt, Naabegyndelse af Befæstningsanlæg ved Agersøfund, Projekteringer, Prøver og Forsøg, samt circa 12 Millioner til Flaaden. Søger jeg Vejledning desangaaende i de Bemærkninger, som i sidste Samling fra Regjeringen ere udgaaede, finder jeg, at dette kun er en Begyndelse, at det ene Fort ved Kjøbenhavn skal have en Tilhøielse, og at denne Tilhøielse bestaar i endnu eet Fort imod Søfiden, en Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsfiden, en Fastsættelse af Anlægene ved Agersøfund og endnu nogle Befæstninger af Fernbaneendestationer, medens man bliver staaende ved de 12 Millioner til Flaaden. Det er saaledes i saa Ord Regjeringens Mening at gjøre Kjøbenhavn til en Centralbefæstning og Agersøfund til en Flaadestation, at befæste nogle Punkter ved Fernbaneendestationer og at anvende ca. 12 Millioner til Flaaden. Disse offtnævnte 12 Millioner skulde sammen med det Andet, som efter Regjeringens Mening udgjør 51 Millioner, skabe os et fuldstændigt og et fuldstændigt godt Forsvar. Der er rigtignok dem, som mene, at der, naar vi ere komne saa vidt, endnu mangler to eller i alt Fald eet Fort imod Søfiden, en Befæstning for alle disse Forters Underlag, en fremstødt Minelinie med tilhørende Station, en Forbindelse mellem Agersøfund og Centralbefæstningen — som vel maatte være en Uddybning af Grønfund — og endelig mangler der, for at gjøre Agersøfund til en Flaadestation, Værksteder, Bøddinger, Boliger og meget Mere, af hvilket der endnu Intet findes paa Stedet. Skulde jeg derfor nu undersøge, om dette Forslag, saaledes som det er, er nationalt, kunde jeg ganske vist efter min egen Mening henvise til

Udfaldet af Valgene, men det er jo ikke Alle, som ere af den Anskuelse. Der er jo dem, som mene, at Valgene ikke ere det rette Udtryk herfor, idet en Del af Befolkningen — navnlig af den ene Side eller det ene Parti — reiser rundt og fortæller Folk Anekdoter, medens de Andre sidde hjemme og sværge høit ved Regjeringen eller i Nødsfald ved de Sagkyndige. Jeg maa derfor helst selv se, om dette Forslag kan kaldes nationalt. Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, at Nationen betragter det som heldigt at samle Alt paa eet Kort eller at samle hele Forsvaret paa et Yderpunkt. Jeg tror ikke, at man med Kjærlighed kan slutte sig til et Forsvar af den største By, eller at man heri kan se Andet, end en stadig Kilde til Udgifter, idet Forsvaret paa Grund af Dens og Forsvarspunktets Størrelse stadig vil kræve store Udgifter, eftersom enten Artilleriet eller den store By tvinger Forsvaret til at flytte sig. Jeg tror ikke, at dette Forslag er nationalt, og jeg tror ikke, at et lignende Forslag nogeninde vil blive det. Men er Forslaget da godt? Man siger, at de Sagkyndige ere for det; men jeg tror, man gjør de Sagkyndige en stor Uret ved at betragte deres Udtalelser som et bestemt Forsvar derfor; thi de vilde vist Alle være i Stand til at skabe en Plan til et lige saa godt Forsvar for et hvilket som helst Punkt i Landet, naar Millionerne laa paa Pladsen. Der er andre Faktorer, som ogsaa maa gjøres gjældende, og om disse andre Faktorer kan ogsaa Lægmand have sin Mening. Naar Lægfolk skulle bedømme et Forslag til et Forsvar, ligger det nærmest for dem at henvende sig til Historien, og navnlig til den Del af Historien, som ligger nærmest for vort Vedkommende, altsaa de sidste slesvigske Krige. Ville vi drage en Lære deraf, ville vi se hen til, hvad de lære, staar der paa det sidste Blad af denne Historie: Affæren ved Als, og der staar en Rapport om denne Affære, som begynder med: Da Marinen ikke kunde forhindre Overgangen, maatte Armeen o. s. v. Marinen var her eet Skib med to Kanoner, og Læren, som heraf er at drage, er altsaa den, at naar Marinen ikke kan forhindre Overgangen, nytter det ikke, at hele Armeen staar paa Land. Historien fra de slesvigske Krige har et andet Bæviis, og det er det, at saa længe vi have holdt Farvandet aabent, har Ingen kunnet komme til Dorne. Nu derimod er Halsøens Forsvar opgivet, og man er gaaet til Dorne, fra Dorne er Forsvaret trukket tilbage til Sjælland, og nu er det paa Sjælland kun det ene Punkt, den store By, som skal være Centralbefæstning. Maa jeg da ikke spørge: Hvilke Midler have vi, eller hvilke Midler faae vi til at forhindre en Overgang? Hvad vi have, er der en bestemt Udtalelse om fra Marineministeren, da han i Samlingen 1874—75 ved Finantslovens anden Behandling omtalte, hvad vi havde. Han udtalte den Gang, at vi foruden